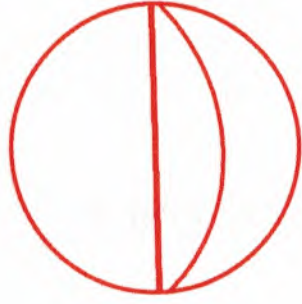

**K.K.T.C.
Yakın Doğu Üniversitesi
Fen-Edebiyat Fakültesi
Türk Dili Ve Edebiyatı Bölümü**

Kıbrıs Gazetesi'nden Alıntılar

Mezuniyet Çalışması

**Ziya Öztürkler
IV B**

950002

Haziran 1999

Lefkoşa / K.K.T.C.

İçindekiler

Konular	Sayfalar
Önsöz	I
Giriş	II
İçindekiler	III
Sayı 29:	
a-Yadigar-ı Muhabbet	1
Sayı 30:	
a-Yadigar-ı Muhabbet	2
Sayı 31:	
a-Yadigar-ı Muhabbet	3
Sayı 32:	
a-Yadigar-ı Muhabbet	4
b-Kısm-ı Edebi	5
Sayı 33:	
a-Yadigar-ı Muhabbet	6

Sayı 34 :

a - Yadigar-ı Muhabbet 7

b - Kısım-ı Edebi “ Gazel ” 8

Sayı 35 :

a - Yadigar-ı Muhabbet 11

Sayı 36 :

a - Yadigar-ı Muhabbet 12

Sayı 37 :

a - Yadigar-ı Muhabbet 13

b - Kısım-ı Edebi 14

Sayı 38 :

a - Yadigar-ı Muhabbet 15

Sayı 39 :

a - Yadigar-ı Muhabbet 16
“ Suret-i Manzume ”

Kaynakça IV

ÖNSÖZ

Bu bitirme tez çalışması, Yakın Doğu Üniversitesi Fen – Edebiyat Fakültesi Türk Dili Edebiyatı Bölümü’ndeki Osmanlıca lisanını daha iyi öğrenmek ve pekiştirmek amacıyla hazırlanmıştır.

Bu mezuniyet çalışmasında, K.K.T.C Milli Arşiv ve Araştırma Dairesi’nde bulunan Osmanlıca Bölümündeki Osmanlıca gazetelerinden yararlanılarak yapılmıştır. Bu gazeteler arasından özellikle “ Kıbrıs ” gazetesi seçilmek suretiyle, günümüz Türkçe’ sine çevrilmesi amaçlanmıştır. Ulaşılmak istenen hedef ise ; eski tarihimizin gizli kalmış yönlerini açığa çıkartma arzusundan kaynaklanmaktadır. Eski metin ve gazetelerin günümüz hayatına katkılar sağladığı kuşku götürmez bir gerçek olarak önümüze çıkan bu tarihi fırsatı değerlendirerek gelecek nesillere taşımaktır. Ben, Türkoloji öğrencisi olarak bu çalışmayla üstüme düşen görevi layıkıyla yerine getirdiğimi düşünmekteyim.

Bu çalışmaların devamında elbette ki bazı zorluklar karşıma çıkmıştır. Beni bu konuda yönlendiren değerli Bölüm Başkanım Doç. Dr. Bülent YORULMAZ’ a ve değerli bölüm hocalarıma, karşılaştığım bu zorlukları yenmem hususunda bana yardımcı oldukları ve cesaretimi artırdıkları için teşekkür ederim. Çalışmalarına gün be gün devam ederken, Arşiv görevlilerine ve değerli hocalarım Gülgün Serdar ve Mustafa Kemal Kasapoğlu’ na saygılarımı sunarken bu çalışmamın gelecek kuşaklara ışık tutmasını temenni ederim.

Saygılarımla
Ziya Öztürkler

II

KIBRIS GAZETESİ

Giriş

Bu kaynak, değerli yazar Hasan Şefik Altay'ın “ *Kıbrıs Türk Basın Kaynakları* ” adlı kitabından alınmıştır.

Yazar “ *Kıbrıs Gazetesi* ” ile ilgili olarak şöyle bilgiler bizlere sunmaktadır :

“ *Şimdi Yeni Zamancılar, yeni bir gazetenin çatısı altındadırlar. Bu gazetenin adı Kıbrıs Gazetesi'ydi. Bazı kaynaklara göre Kıbrıs Gazetesi, Yeni Zaman Gazetesi'nin ad değiştirerek devamı olarak kabul edilmektedir.* ”

6 Mart 1893 tarihinde ilk sayısı yayınlanan Kıbrıs Gazetesi de “ *Kıraathane-i Osmaniyye* ” tarafından çıkarılmaktadır. Gazetenin yönetim yeri “ *Kıbrıs Ceziresi'nde Lefkoşa Şehri'nde Mahkeme-i Şeriyeye piş-gahında Osmanlı Kıraathanesi Matbaası* ” olarak gösterilmektedir. İmtiyaz sahibi Kufi Zade Asaf Bey'dir.

Gazete ilk sayısında amacını kesin çizgilerle saptamıştır.

Bunlar ise :

1. Rum Basını İle savaşmak .
2. Gerçeklerin ışığı altında olaylara yaklaşmak, yalan haber yazmamak.
3. Türk Kültürüne ve Türk halkına hizmet etmek.
4. Jön Türk'lerin davasına destek olmak.

Gazete 1898 yılına kadar yayınıni sürdürür. Bir başka açıdan bakıldığında ada, hukuken yine Osmanlı Devleti'ne bağlı görülmektedir. Ve hatta 1901 baskılı Hand Book Of Cyprus (Kıbrıs'ın El Kitabı) adlı kitapta Kıbrıs basınından söz edilirken “ *1865 tarihli Osmanlı Basın Kanunu tahtında izin alınmadan gazete bastırılamaz ...* ” denilmektedir.

1890 – 1900 yılları arasında Osmanlı Devleti'nde Jön Türk'lerle kıyasıya bir savaş vardır. “ *Jön Türk'lerin davalarını desteklemeyi* ” ilkeleri arasına almış bulunan Kıbrıs Gazetesi'nin bu durumunu Osmanlı Devleti'nce dikkatle izleneceği doğaldı. İşte bu izleme 1898'de Sultan Abdülhamit'in on üç yıl “ *Dahiliye Nazırlığını* ” yapmış olan Memduh Paşa'nın “ *arzusu üzerine* ” , Kıbrıs Gazetesi

Asaf Bey tarafından kapatılır. Kıbrıs Gazetesi yayın yaşamı boyunca “ *Fen ve sanatta da yer ...* ” veriyordu. Gazetenin kendine özgü iç başlıkları da vardı.

Bunlar :

- 1. İfade-i Mahsusa**
- 2. Ahval-ı Alem**
- 3. Havadis-i Mahalliyye**
- 4. Şuunat-ı Osmaniyye**
- 5. Havadis-i Hariciyye**
- 6. Mütenevvia**

III

Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi

Bu zat hakkında;

- a- “ Kıbrıs Türk Edebiyatı- Başlangıçtan Bugüne- ” (Yazarı : K.K.T.C. Milli Eğitim Ve Kültür Bakanlığı)
- b- “ Kıbrıs’ ta Türkler ” (Yazarı : Ahmet C. Gazioğlu)
- c- “ Halk Sanatları Derneği (Has-Der) Halkbilim Sempozyumları

A-:

1857 – 1924 yılları arasında yaşamıştır. Müftü Hasan Hilmi Efendi gibi divan tarzında şiir yazan güçlü bir şairimizdir. Yerel gazetelerde çok sayıda gazel, şarkı ve kıtaları yayınlanmasına karşın şiirlerini topladığı bir kitabı yayınlanmamıştır.

Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi’ nin Kıbrıs Gazetesi’nde 39 bölüm olarak tefrika edilen “ Yadigar-ı Muhabbet ” adlı romanı daha sonra yine aynı gazete tarafından kitap olarak yapılmıştır. (1908) Yine Kıbrıs Gazetesi’nde 12 bölüm halinde tefrika edilen yarım kalmış “ Leyla -i Visal ” adlı ikinci bir romanı vardır. Birinci konusu ise Sakız Adası’nda geçmektedir. Ayrıca yazarın 1892’ de Yeni Zaman Gazetesi’ de yayınlanan “ Adem-i İhtiyad ” adlı bir hikayesi ile annesinin ölümü üzerine yazdığı ve Yeni Zaman Gazetesi’nde tefrika edilen “ Feryad-ı Garibane ” isimli mansur bir eseri bulunmaktadır.

B-:

Kıbrıs Türk dil ve edebiyatında yeri olan bir başka ünlü kişi de Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi ’ dir. Kendisi 1857 yılında Lefkoşa ’da doğdu. İlk öğrenimini Kıbrıs’ ta yaptıktan sonra İstanbul’ a giderek orada memur olarak çalışmaya başladı. Ege denizi’ndeki Sakız Adası’nda daha sonra da Adana, İzmir ve Bursa’ da görev yaptı. Kıbrıs’ a döndüğünde Lefkoşa Şeriye Mahkemesi’nde memur olarak çalıştı. 1924 yılında 67 yaşında iken bu son görev

saklamak niyetinde. Ancak kızkardeşinin herşeyi bildiğini söylemesi üzerine ona açılır. En korktuğu da anne ve babasının durumunu öğrenmeleridir. İki kardeş dertleşmeye başlarlar. Kızkardeşi Mediha Hanım şiirleri Nevber Hanım'a iletmeyi üstlenir.

Mucib Bey yine eskisi gibi işine gidip gelmekte. Çalışkanlığını gören amirleri ona maaş artışı bile vermişler. Bu da daire arkadaşlarının daha da kıskançlığını çeker. Hani olanak bulursa onu bir kaşık suda boğacaklar. İçinde bulunduğu ruhsal durumdan ötürü Mucib, arkadaş davetlerine gitmemek için, onları her seferinde atlatıyordu.

Bir gün Nevber Hanım, annesi ile Mucib Beylere misafir gelir. Mediha bir plan kurarak onu ağabeyine göstermeyi başarır. Mucib adeta kendinden geçmiştir. Ayrıca onun için yazılan şiirleri de kıza verir. Bir başka gelişinde de ağabeyini sevdiğini Nevber'e söyler. Bir sonraki karşılaşmada da oğlan dayanamayıp bayılır. Sonra birbirlerini sevdiklerini karşılıklı söylerler ve ölene dek ayrılmayacaklarına söz verirler.

Mucib Bey bir an önce kızı ailesinden istemek için yanıp tutuşuyor. Ne var ki babası bir iş için Manisa'ya gittiğinden bu girişim ister istemez ertelenir. Kendi babası geri geldiğinde de bu kez Nevber'in babası hastalanır ve hava değişikliği için ailece Kadıköy'üne gitmeye karar verirler. Arada Nevber ona bir mektup yazıp gözyaşlarıyla bırakır.

Mediha sırrını ağabeyinden üç gün saklayabildi. Israr üzerine gerçeği söyleyince Mucib hepten yıkılır. Kızkardeşinin avutucu sözleri hiçbir yarar sağlamaz. Mucib artık bitmiştir. Şimdi tek avuntu iki sevgili arasında gidip gelen mektuplarda kalmıştır.

Mucib gibi nazik yetişmiş bir genç için bu yaşta içine düştüğü üzüntü dayanılacak gibi değildi. Aldıkları terbiye gereği konuyu anne ve babaya da açamıyorlardı.

yerinde öldü. Yine Harid Fedai'nin yaptığı araştırmalardan öğrendiğimize göre, Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi daha küçük yaşta edebiyata karşı ilgi, duymuş ve bu ilgisini yaşamı boyunca devam ettirecek zamanın büyük Türk şair ve yazarlarıyla tanışmıştır. Bunlar arasında Namık Kemal, Ziya Paşa ve Recaizade Ekrem de vardı. Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi divan tarzında şiirler yazan son Kıbrıslı Türk Şairidir. Nazım'ın şiirleri bir divanda toplanıp yayımlanmış olmakla beraber, bunların pek çoğu yerel gazetelerde çıkmıştır.

Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi'nin roman yazdığı da bilinmektedir. Romanlarından "Yadigar- ı Muhammet" 1894 yılında kitap olarak yayımlanmıştı. İkinci romanı olarak "Leyla-i Visal" 10 aralık 1894 ile 4 mart 1894 tarihleri arasında Kıbrıs Türk Gazetesi, Kıbrıs'ta kısmen tefrika edilmiştir. 1909 yılında ise "Sefa" veya Netice-i-İbtika" adındaki 4 bölümlük bir piyesi yayınladı.

C-:

"Yadigar -ı Muhabbet" Kıbrıs'ta basılmış bir romanın adıdır. Yazarı ise Kaytazzade Mehmet Nazım Efendi'dir. Önce onu tanıtalım sizlere: 1857 Lefkoşa doğumludur. Öğrenimini Lefkoşa'da tamamladıktan sonra Kıbrıs'tan ayrıldı, Memalik-i Osmaniyye'de ve bu arada Sakız Adası'n'da Adana'da kamu görevlisi olarak çalıştı; yeniden Kıbrıs'a yerleşti; Lefkoşa şer'iyeye Mahkemesi'nde görevini, öldüğü 1924 yılına kadar sürdürdü.

Kaytazzade, Müftü Hasan Hilmi Efendi'den sonraki Padişah II. Mahmud tarafından kendisine "Reisü's-Şuara" ünvanı verilmiştir. En güçlü Kıbrıslı şair olarak bilinir. İstanbul'un edebiyat çevreleri ile çok yakın ilişkiler kurmuştur. Gençlik yılları Recaizadelerin, Ziya paşaların, Namık Kemallerin dönemi. Özellikle Namık Kemal ile çok yakın arkadaşlıkları vardır. Ölümünden sonra Kaytazzade'nin ailesi tarafından T.C. Milli Eğitim Bakanlığı'na verilen, şaire ait kabarık dosyada diğer şeyler arasında iki arkadaşın birbirlerine yazdıkları mektuplar da bulunmaktadır.

Şairimiz Kıbrıs'ta bulunduğu sürece yerli gazetelerde yazıları yayınlanmıştır. Divan Edebiyatı geleneğinden yetiştiği halde güncel konuları da işler. Örneğin Türk – İtalyan savaşı dolayısıyla “İtalya” başlıklı güzel bir taşlaması var. Sonra, Kurtuluş Savaşı yıllarında yazılmış “Neva-yı Zaer” bu kavgaya ve Mustafa Kemal Paşa'ya güzel bir övgü niteliğindedir. İşte son ikilisi:

“Kemal'in sa'yi meşkur ola yarab iki âlemde
odur bu milleti tahdis eden kayd-ı esaretten”

Mucib Bey Sehzadebaşı'nda oturan varıl bir ailenin iki çocuğundan biridir. Ailesi onu gül gibi yetiştirmiş ve Mucib Bey diplomasını aldıktan sonra Bab-ı Ali de memuriyete başlamıştır. Yakışıklıdır, şık giyinir ve mesleğine düşkündür. Kitap okumak, şiir yazmak en büyük uğraşı. Yazarın anlatımıyla “melekler gibi masum” içe - dönük birisi.

Daire arkadaşlarının altı yılda varamadıkları yere Mucib'in altı ayda varmış olması kıskançlık yaratır. Bir çare düşünürler: Mucib'i içkili yerlere alıştırmak ve meslekten soğutmak. Bir gece arkadaşlarından birinin evinde içkili bir “alem” düzenlerler ve meclise bir de kadın getirirler. Fakat ne yaptılarsa Mucib'i çileden çıkaramazlar.

Aradan bir süre geçer. Bir gün Mucib bir vesileyle kızkardeşinin odasına girer ve kâğıt kalem ararken gayet güzel bir kızın resmine tesadüf eder. Ve işte bu anda olan olur. Resim kızkardeşinin bir arkadaşına aittir ve arkasına da “Yadigar-ı Muhabbet” yazılmış; altında da bir isim: Nevber.

Artık Mucib'in gönlüne ateş düşmüştür. Resmi alır ve kısa manzumeler döktürmeye başlar. Onları kıza göndermeli ama nasıl? En uygun araç kızkardeşi idi, ama ona açılmak kolay mı?

Kızkardeşi resmin odasından alındığını farketmiştir. Bir akşam ağabeyinin odasına girer ve onu çok üzgün görünce nedenini sorar. Mucib bey sırrını

Kadıköy' den kalkıp bir kez daha misafir geldiklerinde Mediha bir fırsat bularak Nevber'i yine Mucib'le görüştürür. Delikanlı o denli heyecan duyar ki vücudu tiril tiril titremeye başlar.

Günler geçip gitmek bilmiyordu Mucib için. İstanbul' a dönecekleri günü beklerken Nevber' in babası daha da ağırlaşmış ve bu kez Bursa' ya gidilmesi kararlaştırılmıştır. Mediha ağabeyinin bitkinliğini görünce konuyu istemeye istemeye annesine açar. Annesi olumlu karşılar ama babasının da oluru gerekiyor.

Bursa' dan hiçbir haber gelmemesi Mucib' i kahrediyordu. Günler geçtikçe Mediha' nın tesellileri de kar etmemeye başlamıştı. Halbuki arada konuyu annesi, babasına açmış ve onun da oluru alınmıştı. Mucib bir ara Bursa' ya gitmeyi bile düşünür. Ne ki rahatsız olduğundan yollarda düşüp kalacağından korkar. Tek avuntu resim ve mektuplar. Onları çıkarıp çıkarıp saatlerce bakıyor, okuyor, okuyordu. Sonunda yataklara düşer, evi. Bir telaştır alır. Doktorların verem tanısı koyması evde huzur bırakmaz.

Mediha, kendisine armağan verilen bir resmi iyi saklayıp ağabeyinin eline geçmesine neden olduğundan ve Nevber'le ilişkilerini anne, babasına zamanında söylemediğinden kendisini suçlu buluyordu. Artık Mucib' in günleri hasta yatağında ve sayıklamakla geçiyor.

Bir gün Hüsrev Beyler, Nevber' lerin İstanbul' a geleceklerini haber alırlar ama Mucib' in de işi artık bitiktir. Anne ve kızkardeşinin günlerce başucunda ağlamaları sürerken bir şafak vakti zavallı Mucib' in yaşamı sona erer. Ölürken evdekilerin aracılığı ile Nevber' e veda etmeyi de unutmamıştır. Gözlerini yumarken gökyüzünden bir yağmurdur boşalır.

Durumu öğrenen daire arkadaşları da cenaze törenine katılırlar ve ölüm nedenine şaşarlar. Çünkü Mucib' in ölümü, arkadaşlarını kınadığı bir konudan olmuştu. Cenaze alayına giderken daire arkadaşlarından biri sözü şöyle bağlar :

“İşte insana ve bahsus ibtilaya su-i nazar, bilahare mucib-i zarardır.” (İnsanları ve özellikle tutkunluğu kötü görmek, sonunda zarar getirir.)

Dediğimiz gibi roman Kıbrıs’ ta basılmış. Kıbrıs’ lı bir sanatçının yapıtı. Ne var ki konusu İstanbul’ da geçiyor ve o dönem başkentinin havasını taşıyor. Buna “ yerli” denmesi olası değildir. Kaytazzade’ nin bir romanı daha vardır ki yine onun da konusu Kıbrıs’ ta değil, vaktiyle görev yaptığı Sakız Adası’nda geçmektedir. Adı : “ Leyle-i Visal” . Yadigar-ı Muhabbet’ in bitiminden sonra tefrika edilmeye başlanan romanın 12. Bölümünden sonra arkası gelmiyor. Gazetede konuyla ilgili bir açıklama da çıkmış değildir. İsmet Konur, “ Kıbrıs Türkleri” adlı yapıtında böyle bir romandan söz etmiyor. Yalnız Beria Remzi Özorun Kaytazzade’ nin iki romanı olduğunu yazıyor. Biz Leyle-i Visal’ in tamamlanmış ve basılmışını görmedik. Olduğunu da hiç sanmıyoruz.

Kaynak eksikliğinden geçtiğimiz yüzyılın sonlarında tefrika edilmiş ya da basılmış yerli yapıtları bu aşamada tam bilemiyoruz. Sözgelimi, 8 Ocak 1892, 1892 tarihli Zaman Gazetesi’nde Muzaffereddin Galib’in “ Bir Bakış” yine aynı gazetenin 8 Ağustos 1897 tarihli sayısında Kıbrıs’ lı M. Sadrettin’ in “ Saika-i Sevdâ” romanları tefrika edilir. Elbet daha başkaları da olacaktır. Öyle ya da böyle “ Yadigar-ı Muhabbet” Kıbrıs’ ta basılan ilk romanlardan biridir kuşkusuz. Dili günümüze göre eski kalmıştır.

“ Nevber Hanım daha onaltı yaşına yeni yetişmiş havalet-i mücesseme ıtlakına şayan, asile ve afife melek gibi bir kızcağız olarak Bedia’ yı Cemali herkesin nazar-ı teveccüh ve muhabbetini calib ve dirayet ü zarafeti daha hüsnüyle mütenasib idi.”

“ Biçarenin Mucib Bey’ e müteallik olan muhabbet-i azamet-karanesi günden güne tezayüd ediyor ve arasına hasbihal edip de gönlünün zehrini dökmek için yanında bir hem-caz bulamadığından nihayet derecelerde sıkılıyor!

“ Hele müddet-i ömründe böyle bir hadiseye uğramadığı için maksad-ı meşruunu istihsal emrinde nasıl bir hatt-ı hareket ittihaz etmesi lazım geleceğini de zihnen tasavvurdan aciz idi; çünkü bütün kuvva-yı müdrikesini siyab-ı sevda

bürümüş idi. O cihetle daima Mediha' nın yine müraccat mecburiyetinde bulunurdu!"

Yadigar-ı Muhabbet

Sayfa 87-88

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

... olduğu fennen müsbettir. Anın için bu yolda uzun uzadıya tafsilat itasına da hacet göremem. Hülâsa şunu demek isterim ki insanın muhabbet uğruna cüzi bir sebepten dolayı - Allah esirgesin - ân-ı vahitte mahv olup gittiği kesirü'l-vûkû'dur.

Lütfi Bey - Öyle ama dünyada muhabbetsiz yaşamak, zî-rûh sıfatından çıkıp da cihâdât haline tahavvül etmek demek olmaz mı ? Şu dar-ı fenâda daima göre geldiğimiz meşâkk-ı hayat hep muhabbet sayesinde çekilmiyor mu ! Hasılı kim ne derse desin, benim en büyük sermaye-i saadetim, muhabbettir.

Neşet Bey - Aman **Lütfi**, yandım elinden ! Beni zorla söyletmek istiyorsun değil mi ? “ Ölecek bir kişinin bahtı kûvve-yi tali-i yar, kehlesi dah, mahallinde anın işe yarar ! ” demişler ben ise yine tekrar ederim ki müddet-i ömrümde öyle aşıkâne, mesûdâne feyz-i muhabbete mazhar olamam, çünkü benat-ı Havva içinde hakikaten bir yâr-ı vefâ perver bulamadım !

Lütfi Bey - ‘Afv-ı âlîlerine mağruren söylerim ki, lâkırdı arasında ıstılah parala - mak, şairâne, hekimâne ifade-i meram etmek zât-ı valâ-yı kitabet-penahilerine mahsus olan hallerdendir. Hele “ Mazhar olamam, yar-ı vefa perver bulamadım ” yollu şeciler, felanlar “ hareket vapur, bereket basur ” kabilinden olur.

Neşet Bey - A bendenizi tahtaiye ne hakkınız var ? İnsan her halinde, her fiilinde muhtar değil midir ? Yoksa huzur-ı devletinizde edibane irâd-ı makal etmek memnuniyyet midir !

Lütfi Bey - Rica ederim, o kadar hiddet buyurmayınız, bendeniz, zînet-i elfaza olan merakınızı bildiğim için söyledim. Mâhâzâ, Nergisî gibi, Seyr gibi, Şefiknâme gibi âsâr-ı ...

ma badı var

Sayı : 30

13 Mart 1893

Yadigar-ı Muhabet

Muharriri : Nazım

kudemâyı biraz daha nazar-ı dikkat ve mutalaadan geçirmiş olsanız bu yolda olan malumatınızı hayli tevsi etmiş olurdunuz !

Neşet Bey - Cidden söylüyorum ! siz hakikaten tarz-ı atik edebiyyattan hiçbir şey istifade olunamaz, zanneder misiniz ?

Lütfi Bey - Ve lev ki o fikirde bulunayım, tarz-ı cedid, tarz-ı atika nisbet kabul etmeyecek surette güzel ve dil-nişindir. Hiç on sekiz yaşında bir mahbube-i alim araya, acube-i rüz-gar olan yetmişlik bir kadın tercih olunabilir mi ?

Sadi Bey - Canım, şimdi bu mübahaselerin sırası değil, biz muhabbetimize bakalım ! baba ! **Lütfi** ! amade geveze imişsin ha !

Lütfi Bey - Başınızı mı ağrıttım ? Öyle ise istifa-yı kusur ederim. Hem ben **Neşet**'i kızdırmak için mahsus böyle bir söz iktira ettim.

Sadi Bey - Aman efendim ! tasdih ne demek ? Şeref-i sohbetinizle müşerref oldum, kaşını her vakit teşrif buyursanız da hep birlikte muhabbet etsek.

Lütfi Bey - Sık sık gelersen sonra taciz etmiş oluruz ileri de ihtimal ki peder bey efendinin de canları sıkılır.

Mucib Bey- Hayır efendim. Bilakis, eğer peder burada bulunsaydı teşrif-i alilerinizden dolayı pek ziyade memnun kalacakları der-kar idi. Fakat geçen gün bazı musalih-i zatiyyesinin tesviyesi için iki üç kadar mezunen Manisa'ya gitmiştir.

Lütfi Bey - Her ne hal ise ileride yine konuşuruz, şimdilik adiyo !

Mucib Bey- O nasıl lakırdı ? Bizi böyle ...

ma badı var

Sayı : 31

30 Mart 1893

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

Bırakıp da nereye teşrif ediyorsunuz !

Sadi Bey - Bazı kerre ne tuhaf şeyler yaparsın ! Azıcak daha sabır etseniz de şuradan hep birlikte gitsek olmaz mı ?**Lütfi Bey** - Olamaz, bilirdiniz ki bendeniz o kadar sıkıya gelemem, biraz dışarı çıkıp hava almak istiyorum, şurada Kazım'ın Kıraathanesindeyim.**Lütfi Bey** bu sırada meclise vida ile yalnızca **Muhib Bey** Efendi'nin hanesinden çıkarak dışarıya bir miktar gezindikten sonra doğruca mahud kıraathaneye müteveccih oldu.Mûmâ ileyh oradan gider gitmez **Neşet Bey** menfilane bir “ bu akşam durup duruken **Lütfi**'nin münasebetsizliğine buyurursunuz ? Bendenize adeta cezb oluverdi !**Sadi Bey** - Bakınız, ecille-i üdebâmızdan madud bulunan **Muallim Naci** Efendi bile “ kim ehemmiyyet verir Naci melamet sengine ” demiş eğer böyle münasebetli, münasebetsiz irad edilen bir takım tarizlere ehemmiyyet verilecek olursa dünya da hiç kimse bir şey yazmağa, veyahut eyi kötü yazdığı şeye meydana atmağa cesaret edemez. Vakıan itiraz haklı ise kabul olunur değilse red edilir.**Muhib Bey**-Birader ! O kadar meyus olmayınız, bu alem de halkın kim kurtula bilmiştir ? İnsan ne kadar rezailden ictinab, fazaile intisab etmiş olsa yine ebna-yı zamanın ta'an teşni'inden hülasa mümkün olamaz ! Ol vechile böyle bi-gayr-ı hakk edilecek itirazata asla ehemmiyyet verilmemek lazım gelir.**Sadi Bey** - Ne garib şeydir ki bundan akdem tecrübe-i kalem kabilinden olarak bir hikayecik yazmış ...

ma badı var

Yadigar- ı Muhabbet

Muharriri: Nazım

Ve her türlü kusuruyla beraber ashab-ı mutalaanın enzâr-ı hata pûşânelerine arz eylemişdim. Bizim **Rifat** yâdigârı malum ya? Geçen de tutmuş da yazmış olduğum fıkracığa bir itirazname tertib ederek lütfen, (...), gazetesine gönderip tab ettirmiştir.

Muhib Bey - **Rifat** kim oluyor? Bendeniz pek iyi tanımiyoyum.

Neşet Bey - Canım, şu Herze-vekil-i kainat olan mahud **Rifat** değil mi?

Sadi Bey - Evet! Lakin hakk-I acizanemde ettiği edepsizliği gördünüz mü?

Neşet Bey - Vakıan, yazmış olduğu dört buçuk satırlık bir şey güç hal ile okuyabilmişim! Çünkü pek muttasıl-fâne izhar-ı maarif arzusunda bulunmuşlar ise de evvelen mantuk yok, saniyen ibareleri sıkletten, rekatten, ve hatta rabitasızlıktan kurtaramamış!

Muhib Bey - Ha! **Rifat**'ın kim olduğunu şimdi anladım, bu şarlatanın sözlerine ehemiyet verişinize taaccüb ederim.

Neşet Bey - Bari yazdığı hezeyannameye cevap verdiniz mi?

Sadi Bey - Öyle şeylere tenezzül eder miyim hiç!

Neşet Bey - Pek isabet olmuş, her ne hal ise işte saat altıya varıyor. Şimdilik şurada tasdtiada nihayet verelim de yine görüşmek için vaktimiz vardır.

Muhib Bey - Acaba buyuruyor sunuz? Daha vakit erken değil midir ya?

Sadi Bey - İnşallah bundan böyle ziyarette kusur olunmaz haydi beraber gidelim.

6

Neşet ve Sadi Bey'ler resm-i veda'i ifa ederek **Mucib Bey**'in yanından ayrıldılar, sokağa çıktılar. Bu sırada **Sadi Bey**'in vuku bulan üzerine **Lütfi**'yi bulmak için doğruca mahud kıraathaneye gittiler. Halbuki mûmaileyh bunların oraya vürudundan beş dakika evvel kalkıp kendi ikametgahına avdet etmiş idi.

Bu halde tabi iki refik dahi kendi hanelerine doğru ayak kaldırdılar. Mamafih

ma badı var

Kısm-1 Edebi

Hiç hilafım yokdur ey rüşk-ı mülk
İştıyakın cana tesir etti pek
Nerde olsa söylerim bî-reyb ü şekk

Bende-i mecburum ta kim haşre dek

Hep mehâsinden mürekkeb fitratin
Has ü amm meftun hüsn ü tal'atın
Can fedayım, yok mu cana râğbetin

Bende-i mecburum ta kim haşre dek

Bir mücessim, nursun ser-ta-kadem
Medh o evsafında âcizdir kalem
Nâzım-ı bîçareye verme elem

Bende-i mecburum ta kim haşre dek

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri: Nazım

Yolda hem giderler, hem de Mucib'i baziçe-i iğfal edebilmekte derkar olan suubet ve müşkülâtı Piş-i nazar-ı mutalaaya alarak her ikisi de zihnen bir müesser tedbir bulmak için iştigal ederler idi!

Esna-yı rahda **Sadi Bey** refikinde dedi ki “ bizim **Mucib** cenablarının bu akşam ki haline dikkat buyuruldu mu? Bilmem Kemal hicabından mıdır nedir? Musahabat sırasında gah çehresi kiraz gibi kıpkırmızı kesiliyor, gah o güzel, dil-rüba gözlerinden etrafa kıvılcımlar saçılıyor idi! Doğrusu terbiyesine, hüsn-ü cemaline, hal vikaline deyecek yoksa da biraz müteassib görünüyor değil mi?

Neşet Bey- “İşmizaz ile” ne söylüyor sunuz? Mübarekte asar-ı taassub biraz değil pek çoktur! Korkarım bu yolda öyle kolay kolay muvafakiyyet mümkün olmayacak! Bizim filozof **Lütfi** nerede? Hani evvelce çocuk hakkında “ben ne yapar, yapar var kuvveti bazuya veririm, **Mucib**'i mutlak iğfal ederim” diyor mu idi heyhat! Mübarek, selamet muslihatı temin edecek yerde adeta telvis etti.

Sadi Bey- Sübanallah! Hala mı o iğbirar devam edip duracak! Şimdiki halde bizce en mühim mesele evvela **Mucib**'in her ne suretle olursa olsun elde edilmesine gayret saniyyen pederinin gaybubetinden bi'l istifade hiç olmazsa haftada iki defa mütehaddiden hanesine azimet, salisen “el-kadim yezaru” kaidesinden tutturarak kendinin dahi dışarı çıkmasına mecburiyet hasıl edilmesi hususlarını izhar ile bu badha biraz daha müdavele-i efkar olunduktan sonra iki arkadaş, aheste aheste “boztoğan” kemerinin yanına yaklaştılar, artık hanelerine takarrüb ettikleri cihetle orada birbirlerine veda ederek ayrıldılar.

7

Mucib Bey Efendi ise öteden beri kuşe-i vahdeti bi'l-İhtiyar mutalaat ile vakit geçirmeği dünyada ezvak hayatın cümlesinden aziz kıyametdar bildiği, ve mamafih mukaddema refakasının vukubulan taleb ve ısrarı üzerine kendilerini bi'z- zarure.

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

Hüsn ü kabule hazır bulunduğu ve böyle la abalyane mecalis-i ülfetten hiç hoşlanmadığı cihetlerle bir dereceye kadar bunların huzurundan kaleben müteazzi olmuş ediyse de yine fetraten mecbul olduğu terbiye ve zarafet fevkaledesi hükmünce etvar ve küftarında asla renk tağayyür göstermemiş idi.

Mucib Bey ref-i meclis ettikten sonra masa üzerinde mucib olan sigaralardan bir tanesini yakarak muttasıl odanın içinde dolaşır, ve kendi kendine “bizim kapı yoldaşları da pek acayip şeylerdir!” her biri bir hava çalıp gidiyor! Baksana?

Demincek – cüzi bir sebepten dolayı – az kaldı **Lütfi** ile **Neşet** boğaz boğaza geliyorlardı! Hele bunlar ile birlikte gezip, tozmak benim hiç de meşrebime tevafık eder şeylerden değildir!” yollu söylenir durur idi.

Bu sırada ileyhin validesi kemal-i mesruriyyetle oda kapısından göründü ve içeriye girer girmez, gelen misafirlerden dolayı hasıl olan memduniyyetine, meslektaşları hakkında daima isar ufacık bir mukaddema irad be binaenaleyh vaktin gecikmesinden dolayı yatıp rahat etmesini beyan eyledi.

Çocuk bu muamele-i müşfikane “evet valideciğim! Şimdi yatıyorum arkadaşlarım hakkında ise elden geldiği kadar hürmette kusur etmiyorum!” cevap edibanesiyle mukabelede bulundu.

Anın üzerine validesi “evladım! Her halde cenab-ı hak irfan ki mezdad eylesin” ediyiye-i hayriyyesiyle natika pira-yı zeban olaraktan halvet-gâhına çekildi.

Vakit ki afitab-ı cihan-tab âfâk-ı şarktan ref-ı nikâb ederek bir şaşaa-i kemalat ile tenvir –i ab ve tûrab etmeğe başladı.

Bir çok mihnet-zedeganın, saika-ı yes ile kelûbe-i ahzanlarında gözlerinden seylân eden eşk-i teessürata felek nazire yaparcasına, geceleri zemin dökülen şebnemler güneşin cazibe-i mukavemet- güdâzıyla âlem-i bâlâya doğru said olmakta idi.

Kışın soğukları, rüzgârları oldukça zevale yüz tutmuş, havalar kesb-i itidal

ma badı var

Kısm-ı Edebi

Gazel

Bâde-i lütfunla evvel neşe-yab ettin beni
Derd-i hicranınla âhir piç ü tab ettin beni

Gözlerimden çuş eden tufan-ı eşki seyr edip
Zümre-i uşşak içinden intihab ettin beni

Sâye-i lütfunda dil-sir-i niam olmuş iken
Tığ-ı firkatle ne için pür-ızdırab ettin beni

Dem-be-dem yad-ı visalın hatıra eyler hücum
Berk-i âhımla efendim şule-tab ettin beni

Münselib oldu kemal-i rahatım ey çerh-i dîn
Hasret-i canan ile gayet harab ettin beni

Hazret-i monla-yı Rum'un bendesi Nazım gibi
Piş-gah-ı yarda hazır cevap ettin beni

İstanbul'dan şair-i Nezahet-perver M. K. tarafından irsal buyurulmuş.

Bir yes'-i sevdâvıyla bir vakit şu yolda söylemiştim.

Yine sevda-yı hatırıma etti hutur
Ah kim çerh-i denî kıldı beni andan dūr

Vatanın ca-yı ferh-i âverîni ekdikce
Gözlerimden ediyor eşk-i elem-nak zuhûr

Ah o vâdi ki bana olmuş idi cevelan-gah
Ne kadar dil-keş ü dil-saz idi ol ca-yı server

Bir mevkide :

Her seher azm edip ol mevkiye kâm almış idim
İstima' etmek idi âdetim elhan-ı tuyûr

Civârın o seffafiyetini görse idin
Der idin levha-i icaz kelimât-ı vüfûr

Dür-i jaleyle bezenmiş üzere oturup
Der idim var mı acab ben gibi pür fûru-fuhûr

Yümm-i hayrette şinâverlik idi mutadım
Daima ruh ü fuadım idi böyle pür-nûr

O sulardan yüzümü pâk ederek derdim kim
Hablü'l-ma hayaten huve min azimi'l-umûr

Nağme-i bülbüle derdim ki kemâlû'l-lahtır
Çünkü kudsiyyet ile eyler idi hüsn ü sudûr

Bende taklid ederek bülbülü ahengim ile
Edip inşad okudum nazmı ba-fart-ı hubûr

Ey hekim-i ezeli ey ebedi, daim Allah !
Halik-i safha-i gabra ve semevat ü dühûr

Seni takdis ediyor cümle lisan-ı eşya
Her biri der şu kelam (inne Rabbi'l-ğafûr)

Ey şu ekvanı musavver kalem-i kudret ile !
Ey azimü'l-Kerem âlim-ı ashab-ı sudûr ! (1)

Sana ahradır Hüdâ, daim ibâdet-i taat !
Biliyor varlığın cümle müslüman ve küfür

Beni azâde-i gamm eyle de mukbil olayım
Göreyim ben dahi âlemde nedir zevk-i huzur

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

edip mevsim bahar takarrüb eylemiş idi.

Güya ki kainat, sıfat-ı kudsiyye-i ilahiden olan “ feyyaz ” isminin tecelliyyat-ı ulviyyesine mazhar olarak her şeyde âsâr-ı hayat rev-nüma oluyordu o gün **Mucib Bey** dahi püster-i rahattan kalkıp biraz sonra bir mutad tuvaletini icra ile yine vakti vaktine memuriyyetine azimet etti.

Mûmâ ileyh vazifesince meşhud olan kemâl-i ikdam ve gayretine zerre kadar fütur getirmedikten başka daima ibraz ede geldiği müeeser ruyet-mendane cihetiyle mağbut-ı yar ü ağyar olacak mertebelerde teali eylemekte, ve rüfekası ise biçareyi dam-ı iğfale düşürmek için elden gelen tedâbir-i şeytanet-kârane de asla tecviz-i kusur etmemekte idi.

Bilmeyenler tarafından bilenlere husûmet-i âlem-i insaniyyetin en kesretli seyyiesinden biri olmasına nazaran, bu mübareklerde **Mucib Bey** Efendinin öteden beri iltizam ettiği meslek-i müstakimaneyi tarîk-i sefahata tahvil, ve belki kalemde vücûdunu bile zevaid makulesinden addederek def ve tenkil eylemek istiyorlardı !

Bu cihetle mir-i mûmâ ileyin maddeten rüfeka ve manen eşedd-i rükabası olan nazenin beyler beyn giderler ve ara sırada beyi kendi hanelerine davet ederlerdi.

İşte bu hal ile beraber kış geçip artık ilkbahar takarrüb etmişti ki bunlar henüz teşeffi-i sadr edebilecek surette bir muvaffakiyyete mazhar olamamışlar idi.

Yine bu kabilden olmak üzere **Muhib Bey**'in, bâlâda isimleri tadad olunan, kalem arkadaşları bi'l-ittifak bir gece **Neşet Bey**'in hanesinde toplanmağa ve kendilerince bir âlem-i âb teşkil ederek mûma ileyhi dahi orada hazır bulundurmağa karar verdiler.

Ve bu kararlarını bir iki gün sonra mevki-i icraya koyarak **Mucib**'i davet ve her nasılsa mecbûr-ı icabet ettiler !

9

Bir Pazar gecesi idi ki saat iki sularında med‘uvvîn **Neşet Bey**'in hanesine gelmişler ...

ma badı var

1 Mayıs 1893

Sayı : 36

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

ise de **Muhib Bey** vakt-i mev'udu bir çarık geçtiği halde cemiyet-i mezkurede henüz isbat-ı vücud etmemiş idi.

Binaen-aleyh arada devran eden mübahis, bi't-tabi Bey'in incaz-ı va'd edip etmeyeceği meselesine dair idi.

Biraz sonra **Mucib Bey**, maiyyetinde bulunan uşağı kahve odasına terk edip, nar-ı elem-i intizar ile pek bi-karar olan, ashab-ı iştihak huzurunda defaten arz-ı cemaal eyledi.

Gerek sahib-i hane, gerek diğer rüfeka tarafından kemal-i ihtiram ile telâkki olundu.

Evvelce tertibi tasavvur olunan böyle bir bezm-i ülfette suret-i mahsusada fevkalade güzel, bir kız da tedarik olunarak, bazen idare-i ikdah hizmetin de ve bazı kerrede müstağniyâne şarkı söylemek mecburiyyetinde bulunuyordu.

O akşam mecliste husule gelen şetaretten midir ? Yoksa başka bir sebepten midir nedir, mah'ud kızın herkesten ziyade teveccühü bizim **Muhib Bey** tarafına matuf idi !

Mir-i mûmâ ileyh bir iki defa 'ışret teklif imiş idiyse de nâzikâne bir suretle reddetti.

Binaen aleyh öteden birisi sabırsızlıkla dedi ki " Canım Bey ! bu ne kadar perhizkarlık ! Sizde şu hal-i mülûkâne, ilelebed sürüp gidecek mi ? 'İşret etmezsiniz, güzel sevmezsiniz ! Acaba dünyanın hangi zevkinden sefâ-yâb oluyor sunuz ?

Muhib Bey- Doğrusunu isterseniz dünyada âsâr-ı edebiyye mutalaasından başka bir şeyden lezzet aldığım yok ; itikadımca

Sadi Bey -Lakırdısını keserek - 'avf edersiniz ama bu gençlikte öyle münzeviyâne vakit geçirmek olamaz, elbette bir tarafa alâka etmişsinizdir. Siz istediğiniz kadar bizden saklayınız zararı yok, fakat biz bostancıyız, kelek yutmayız.

Muhib Bey-Allah bilir, bu güne kadar ne 'ışret kullandım, ne de bir kimseye alaka ettim.

Lütfi Bey -Ey !. bunun neticesi ne olacak ! kıyamete kadar böyle " kemankes sırrı " gibi anlaşılmas bir halde mi gideceksiniz ?

Neşet Bey -Hakikaten ! bendeniz, **Muhib Bey** Efendi biraderimizin efkarını, esrarını hiç.

ma badı var

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

anlayamadım gitti !.

Yok, eğer dediğiniz gibi bize el altından bir külah giydiriyorsa orasını bilemem !

Şu sırada sakıyye-i mûmâ ileyha yine bir tarz-ı dil-feribane ile **Muhib Bey**'in yanına yaklaşıp elindeki rakı şişesini takdim eyledi ve " iki gözün Bey'im ! rica ederim, bendenizi mey'us buyurmayınız ! elimden iki yudum olsun bade nuş olunuz ki ömrüm oldukça iftihar edeyim. Bu sefer de reddederseniz, fena halde gücenirim, lütfen kabul buyurunuz da ne şiş yansın, ne kebab ! " dedi.

Muhib Bey, muttasıf olduğu ahlak-ı âliyye iktizasınca böyle nadire-i rüzgârdan ma'dud olacak derecelerde güzel olan bir kıza muamele-i der-şitane de bulunmak her halde mugayir-i adab olacağı " ve mâ' hâza, kızın arzusuna muvafakat gösterse itikadınca, zihnen tasavvur ederek düçar-ı ızdırab oldu.

Çeresiz, yine istifa-yı kusura, mazeret-hahlığa başladı.

Fakat, son defa olarak **Muhib Bey** tarafından bu suretle gösterilen lakaydane hareket, bir dereceye kadar kızın nahvetine dokunduğu cihetle hiddetini davet etmiş ve teskin-i ğayz için hemen elinde bulunan badi-i habaset-i adû-yı şiddet-i ihtiras ile mir-i mûmâ ileyhin üstüne serpmiş idi.

Gördüğü münasebetsizlik üzerine **Muhib**'in fena halde canı sıkıldı, hatta böyle fikir ve nazar-ı hilafında bir mahalle geldiğine, geleceğine pişman oldu.

Meclisin evvelki letâfet ve şetâreti ise gide gide bürüdet ve küdürete tahvil etti.

Çünkü istimalinde başka - esbab-ı muzafferiyete nâiliyyet mümkün olamayacağı gereği gibi tahakkuk eylediğinden fevka'l-hadd müteesir oluyorlar idi !

Binaen-aleyh **Muhib Bey** bu yolda olan parlak, eğlenceleri vakt-i ahire talik ile daha ziyade oturmağa imkan müsaid olmadığını maa'l-itizar arz edip ashab-ı meclise resm-i veda-i ifa eyledi, selametle hanesine gitti.

biz, şuracıkta **Muhib**'in hasmânesini tedvir-i dolâp-ı mefsedet için
bir takım it'âb-ı zihin içinde bırakalım da, mûmâ ileyhin ahvaline ...

ma badı var

Kısm-ı Edebi

Hem söz fırkat, hem derd gurbet
Yoktur felekte hiç rahm ü şefkat
Her lahza eyler tecdid-i mihnet

Yoktur felekte hiç rahm ü şefkat

Cism-i efkârım meluf-ı gamdır
Kalb ü nekarım ca-yı elemdir
Yarın da Nâzım kasdı sitemdir

Yoktur felekte hiç rahm ü şefkat

Doğmaz mı aya necm-i saadet
Bitmez mi hâlâ eyyâm-ı hasret
Feryad edersem mazurum elbet

Yoktur felekte hiç rahm ü şefkat

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

az buçuk atf-ı dikkat edelim.

Yukarıda mücmelen ima edilen cemiyet-i şebâne üzerinden takriben iki üç hafta kadar zaman-ı murur etmiştir.

Bir Cuma günü **Muhib Bey**, havanın letafetinden istifade için komşuları olan ve refik-i savâbeti bulunan “ **Necmi** ” Beyle beraber dışarı çıkıp biraz tenezzüh etmek arzusuna düştü.

O gün ise valide ve hemşiresi de gezmeğe gitmişler idi, binaenaleyh mûmâ ileyi bir tezkire ile hanesine davet eylemek istedi, ancak yanında matluba muvafık kağıt bulamadığından heman hemşiresinin odasına müracaat etti, yazıhanesini açtı, matlubunu aramağa başladı.

Esna-yı taharriyyatta, evrak-ı mevcûde arasında sıkışıp kalmış, gayet güzel bir kız tasviri nazar-ı dikkatini celb eyledi !

Kemal-i hayretle dest-i tevkire aldı, baştan başa hiddet-i tedkik ve muayeneden geçirdi. İlk defa olarak gönlünde hafif bir halecan-ı hiss eyliyordu !

Bu tasvir-i dil-pezirin alt tarafına “ **Mediha Hanım**’a yadigar-ı muhabbet ! ” ibaresi yazmış ve imza yerine “ **Nevber** ” vaz olunmuş idi.

Muhib Bey, pertev-i hüsnün timsal-i münce midir denilmeğe şayan olan böyle bir badire-i nadireye defaten tesadüf edince dışarı çıkmak şöyle dursun, arkadaşına yazacağı kağıdı bile der-hâtır edemedi !

Peri gibi gönlüne nüfuz etmiş olan sahabe-i resmi daima nazar-gah-ı tetkikte tutar ve hall-i müşkül için dört gözle hemşiresinin vüruduna intizar eder idi.

Hemşiresi eve gelip de bir lisan-ı münasible istizah-ı madde edince nazar-ı takdir ve rağbetini celb eden peri **Peyker**’in sakin oldukları mahalle muhadderatından (....) Bey’in kerimesi olduğunu anladı fakat, cebr-i nefis ederek suret-i meclûbiyyetini bildirmedi.

Hasılı **Muhib Bey**, bu yolda beş gün kadar muztaribâne vakit geçirdikten sonra, bir akşam galabe-i muhabbetle, hazer-can-ı ittihaz eylediği levha-i tasviri yine mütehayyirane nazar-ı temaşaya alarak bir sırası düştüğünde, sevdiğine takdim etmek üzere, ati de görülecek manzumeyi yazmağa başladı.

ma badı var

Yadigar-ı Muhabbet

Muharriri : Nazım

(Suret-i Manzume)

Ey nur-ı mücessem-i letâfet
Mecmua-i nefsiyye-i melâhat

Ressam ne hoş etti tasvir
Sanatla kalbe verdi tesir

Resmin nedir ? Bu tarz-ı işve
Baktıkça verir hayale neşve

Tabir edemem, edânı el-Hakk
Bir afet-i cân denilse alik

Etmişti ol, bir gül endam
Şehbaz-ı hayalî sayda ikdam

Amma ki 'aczi oldu zâhir
Hirman ile ric'at etti ahir

Azâde iken, belâ-yı dilden
Bir sehm-i kazaya uğradım ben

Dikkatle bakıp şu yâdigâre
Kalbim de açıldı taze yare

Bir derd-i nihane mâlik oldum
Şehrah-ı cenûba sâlik oldum

Mevc-i aver olup muhit-i 'aşkın
Gittikçe teali etti şevkin

Ey hûr-i likâ ve pâk-ı meşreb
Sevdazda gönlüm sendedir hep

Mehcur-ı nikâh iltifatım
İcaz-ı leb-gededir hayatım

Temdid-i cefaya verme ruhsat
Tervih-i ricaya eyle himmet !

Ey ruh-ı musavver-i yegâne
Müjgan-ı siyahın geçti câne

Bilmem ne garib oldu hâlim
Sabr etmeğe de yok mecâlîm !

Lütf eyle “ Mûcib’e ” merhamet kıl
Zira ki muhabbet hali müşkül !

Hasretle giyip bir siyah câme
Tasdi‘e nihayet verdi hâme

IV

Kaynakça

1. Ferit Devellioğlu Osmanlıca - Türkçe Ansiklopedik Lügat, Ankara – 1986.
2. Mustafa Nihat Özön, Osmanlıca – Türkçe Sözlük, İstanbul – 1995.
3. Kıbrıs Türk Edebiyatı “Başlangıçtan Bugüne” K.K.T.C. Milli Eğitim ve Kültür Bakanlığı, Lefkoşa – 1989.
4. Ahmet C. Gazioğlu, Kıbrıs’ta Türkler, Lefkoşa – 1994.
5. Halk Sanatları Derneği “ Has-Der ”, Halk Bilim Sempozyumları, İstanbul – 1986.
6. Hasan Şefik Altay, Kıbrıs Türk Basın Kaynakları, Lefkoşa – 1969.